

Phần 4

10

Một con đường mất hút vào bóng đêm. Những vạch vàng trên mặt đường là dấu hiệu chỉ dẫn duy nhất. Cùng với tấm bảng ghi tên đường to đùng phía trên: Lost Highway.

Tờ áp phích chiếm trọn bức tường nhỏ tiền sảnh đập vào mắt Brady.

Anh đã từng xem bộ phim này của David Lynch, một trong những bộ phim mà anh yêu thích nhất. Một câu chuyện khủng khiếp về chứng đa nhân cách, một chuyến phiêu lưu trong thế giới của những kẻ tâm thần phân liệt với loạt diễn viên đầy cuốn hút và một thứ âm nhạc khiến người ta bất an, đó là những gì anh còn nhớ được về bộ phim. Patricia Arquette thật bí ẩn và quyến rũ trong vai của mình, anh chẳng hề thấy ngạc nhiên nếu Rubis yêu thích cô diễn viên này. Nghĩ lại, Rubis đúng là kiểu người phụ nữ bí ẩn và sexy trong những bộ phim của Lynch. Có lẽ cô tìm thấy mình trong những bộ phim này.

Thế mà bản thân mình thì lại tin rằng đây là kiểu phim dành riêng cho các ông...

Brady cảm thấy khó chịu, anh vẫn không thể chấp nhận sự có mặt của mình ở đây. Một phần tâm trí anh không ngừng điên cuồng gào thét, trong khi cơ thể lại ngoan ngoãn nghe theo một ham muốn mãnh liệt hơn nhiều, giống như sự pha trộn giữa tính hiếu kỳ, bản năng sinh tồn và bản năng giới tính của con người.

Một nhu cầu cấp thiết.

Anh đi vào phòng chính của căn hộ, đúng ra là một căn studio. Màn cửa đã được kéo lên, một chiếc xô pha-giường được kéo ra, mọi thứ còn lại đều có vẻ ngăn nắp. Không có quần áo vứt bừa bãi, không có bụi trên giá sách, Rubis không sống trong một ổ chuột như anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần: Một tâm hồn tuyệt vọng đúng ra phải sống tại một nơi giống như hình ảnh của nó, lộn xộn đến độ trở thành một bãi rác. Thế mà chẳng hề như vậy. Góc bếp nằm đằng sau một quầy bar bằng gạch. Sạch sẽ, không có bát trong bồn rửa. Tủ lạnh không có nhiều đồ, tuy nhiên giữa những sản phẩm từ sữa và mấy món ăn sẵn bằng đậu phụ, anh phát hiện ra có rau xanh, Rubis vẫn chưa thực sự bỏ mặc bản thân.

Anh quay lại phòng chính và phát hiện ra nhà tắm nhỏ xíu.

Hai chiếc quần lót nhỏ phơi trên thành bồn rửa. Trong suốt nhưng vẫn là kiểu cổ điển. Xung quanh là gồm xịt tóc, kem đánh răng, nước hoa rẻ tiền và lăn khử mùi. Chẳng có thứ gì thừa. Rõ là cô không mấy dư dả.

Brady để ý thấy có hai cái bàn chải đánh răng trong chiếc cốc. Một anh bạn trai ư?

Một bảng theo dõi việc uống thuốc tránh thai được kẹp vào gương: Vô thức, Brady nhìn xem cô gái mới dùng thuốc vào lúc nào. Cô đã uống một viên vào thứ Ba, ngay trước hôm chết.

Một cơn rùng mình dội ngược từ thất lưng đến tận gáy Brady.

Anh vén tấm rèm nhỏ che mấy chiếc lọ phía dưới bồn rửa: Một túi đồ trang điểm đầy đủ - và lần này là những nhãn hàng tên tuổi, các loại sản phẩm tẩy rửa vệ sinh và một chai thuốc diệt tinh trùng lớn.

Sự thận trọng chẳng bao giờ là thừa trong nghề này, chẳng phải sao?

Trong suy nghĩ của anh còn có thứ gì đó ngoài sự cay đắng. Một nỗi buồn sâu sắc. Làm sao một cô gái đẹp đến thế, với ánh mắt sắc sảo đến thế có thể đi đến bước đường này? Cô có được những thứ mà phần lớn những người anh gặp không có. Vẻ rạng rỡ, thông minh tỏa sáng con người cô.

Một tia sáng khiến cô phải trả giá bằng cả cuộc đời mình ư?

Brady ngồi xuống giường và lặng lẽ quan sát căn hộ. Nó được bài trí vô cùng đơn giản: Mấy tấm áp phích quảng cáo cho chương trình biểu diễn của hai nhóm nhạc “Baby Chaos” và “Marmottes exhibitionnistes” tại Manhattan và của vở nhạc kịch: HEDWIG AND THE ANGRY INCH. Cả ba có vẻ như được gỡ ra từ một bức tường nào đó đã từ khá lâu. Một chiếc ti vi nhỏ, một cái gạt tàn, một khung ảnh bị úp xuống... Brady lật lên và nhìn thấy bức ảnh của Rubis bên cạnh một người đàn ông tóc nâu cao lớn. Người này dính chặt lấy người kia. Ảnh được chụp trên một chiếc phà. Brady nhận ra quang cảnh của con vịnh, phía sau là đảo Ellis. Rubis cười để lộ hàm răng thật đẹp, ánh mắt rạng ngời. Niềm vui sống lộ rõ trên khuôn mặt cô gái anh mới gặp hôm qua. Rubis mà anh đã nhìn thấy hoàn toàn khác, lạnh lùng và hấp dẫn, trong khi người này lại tràn ngập sự vô tư và vui vẻ.

Ai rồi cũng đều thay đổi theo thời gian, Brady nghĩ, càng vỡ mộng và trải nghiệm nhiều người ta lại càng dần mất đi sự trong sáng và nhiệt tình. Ở Rubis, điều này dường như đã tạo ra hai người phụ nữ với khuôn mặt hoàn toàn khác nhau, như cách biệt tới tận hai ba mươi năm đầy phiền não.

Trong chưa đầy một, hai năm.

Trên ảnh, có lẽ cô mới khoảng hai mươi.

Người đàn ông trông già hơn một chút, hơn cô khoảng mười tuổi. Có vẻ kém tươi hơn, ánh nhìn khuất sau bóng đôi lông mày rậm, trông khá điển trai. Anh ta

không cười, thứ hiện ra trên khuôn mặt gần như chỉ là cái cười nửa nụ đầy hàm ý.

Khung ảnh này không tự nhiên bị lật úp Rubis không muốn phải đối diện với kỷ niệm này nữa nhưng cô ta vẫn chưa vứt nó ra khỏi phòng. Có lẽ đó từng là một kỷ niệm đẹp. Vậy nhưng nó lại khiến cô ta phải nhớ tới hiện tại mình là ai. Và phải chăng cô ta không thể đối diện với sự thật này nữa?

Brady thở dài. Giá mà anh là một nhà phân tích tội.

Anh đặt khung ảnh lại chỗ cũ và cẩn thận dùng ống tay áo xóa hết dấu vân tay của mình.

Căn phòng không có máy tính khiến anh cảm thấy nghi ngờ. Cô có trang web riêng cơ mà, có thể còn đọc mail nữa... Anh mở tủ để tìm một chiếc máy tính xách tay. Có vài chục bộ quần áo trong đó, không thấy cái máy tính nào.

Một túi xách du lịch nhỏ chễm chệ dưới đáy tủ.

Brady kéo nó về phía mình và nhẹ nhàng mở ra.

Anh thấy một đồng nội y sexy: Tất đùi, dây móc bít tất, quần lọt khe, kiểu nào cũng có, đủ mọi màu sắc. Dưới đáy, anh tìm thấy nhiều dương vật giả, bao cao su, lại có thuốc diệt tinh trùng, một lượng lớn gel bôi trơn, dụng cụ thụt rửa và những chiếc khăn mặt đã được gấp cẩn thận. Một túi đồ nghề nhỏ hoàn hảo của một nữ diễn viên đóng phim khiêu dâm.

Nhìn dưới góc độ này, ở trong chắc sẽ chẳng còn gì thú vị.

Brady bỗng nhận ra mình không nhìn thấy bất cứ một chiếc đĩa DVD hay băng video nào. Cô không lưu lại dấu vết nào sao? Mặt khác, ngoài chiếc túi xách được sắp xếp rất cẩn thận hay nói cách khác được cất rất kỹ này ra, chẳng có gì khiến người ta có thể liên tưởng tới thế giới của phim đen ở đây.

Brady hoàn toàn không thể hiểu nổi một nữ diễn viên phim sex có thể có mối liên hệ thế nào với các bộ phim của cô ta; một sự thỏa mãn giả tạo? Hay một sự chối bỏ hoàn toàn? Đôi lần khi nghe thấy họ khoe khoang về lòng yêu nghề, anh không thể ngăn nổi sự hoài nghi trong mình, và ngờ rằng đằng sau đó chẳng có gì khác ngoài một chiêu quảng cáo. Nào là phô trương thân thể trần truồng, đùi lúc nào cũng phải dang rộng, sử dụng dụng cụ tình dục thái quá từ sáng đến tối, anh không tin rằng người ta có thể thực sự thích những điều đó.

Nhìn từ góc độ này, việc không lưu giữ lại bất cứ dấu vết nào về nghề nghiệp của mình tại nhà, thậm chí còn che giấu mọi thứ... Chính là trường hợp của Rubis.

Có lẽ cần tìm hiểu thêm những bộ phim của cô, sự nghiệp của cô chẳng? Hai mươi hai tuổi, hẳn là cô không có nhiều tài sản, cô không đến New York với hy vọng sẽ đóng phim sex, chắc hẳn cô đã có một vài cuộc tiếp xúc, và theo cách này hay cách khác, đã bị dồn vào đường cùng để rồi không thể chọn lựa con đường nào khác.

Quả thật, giờ Brady có thể chắc chắn về điều này: Cô không tự hào về nghề nghiệp của mình, cô giấu nó trong một chiếc túi xách đựng đồ phụ kiện nằm khuất trong tủ.

Anh đứng dậy lật giở chồng tạp chí được chất đống trong một góc. Cô không có bàn làm việc, sổ ghi chép hay bút, điều này có vẻ kỳ lạ. Brady quan sát căn studio trước khi mở một ngăn kéo lớn trong bếp. Cuối cùng, anh cũng phát hiện ra một nơi thực sự lộn xộn trong nhà Rubis. Giấy note, hóa đơn, thư chưa mở, giấy ghi chép vương vãi, tất cả chất đống bừa bãi cùng với kẹo cao su, ghim giấy, dây chun và các loại giấy tờ khác. Anh thu thập những tờ giấy viết tay để xem xét, danh sách đồ đi chợ, vài số điện thoại, và cuối cùng là một tờ giấy được xé ra từ đâu đó “Kingston, ngày 6 tháng Mười, 11h”.

Kingston.

Anh nhớ rằng Rubis đã bị phạt do chạy xe quá tốc độ tại Kingston vào tháng Mười và Mười một vừa qua.

Liệu đó có phải là nơi quay bộ phim cuối cùng của cô?

Mình ở đây đủ lâu rồi, xóa hết dấu vết và rút thôi.

Anh vừa lau xong tay cầm cánh cửa tủ lạnh thì một tiếng gõ cửa khô khốc vang lên.

Brady đứng thẳng người dậy, nín thở.

Tầng bốn, không có ban công và chẳng có chỗ nào để trốn.

Tiếng còm cộp tiếp tục vang lên.

Lần này thì anh toi đời rồi.

11

Jack gõ cửa một lần nữa trong khi Annabel nhấn chuông liên tục. Cuối cùng, cô đành phó thác cho người gác cổng đã đưa họ lên đây và ra hiệu bảo ông ta mở cửa.

Ông già chỉnh lại chiếc kính phía trên mũi rồi mò mẫm lần tìm trong chùm chìa khóa to tướng của mình một lúc trước khi cắm một chiếc vào ổ.

Cuối cùng một tiếng cạch vang lên và ông già lùi lại để nhường đường.

- Cảnh sát New York đây, Thayer thông báo trong lúc bước vào căn studio.

Annabel đi theo sau, tay đặt sẵn lên báng súng, sẵn sàng rút ra nếu cần thiết.

- Vắng tanh như nhà thờ vào đêm có Siêu cúp bóng bầu dục! Jack bình luận sau khi xem xét nhanh một lượt. (Anh quay lại phía người gác cổng.) Ông thường xuyên nhìn thấy cô ta chứ?

- À... tôi còn nhiều việc khác để làm thay vì ngồi rình những người qua lại chỗ này.

- Cô ta không hỏi ông cái gì bao giờ à? Không có vấn đề gì với lò sưởi, điện, tắc nhà vệ sinh, nhận bưu phẩm, không gì cả à?

- Không, nói thật là rất kín đáo.

Trong lúc đó, Annabel nghiên cứu căn phòng. Cô xem xét nhà tắm, kiểm tra loạt kệ trong phòng chính, và tìm thấy bức ảnh một cô gái trẻ chụp chung với một người đàn ông khá cao lớn tóc nâu. Cô chìa nó ra trước mặt đồng nghiệp:

- Rất giống, có lẽ chúng ta đã tìm ra danh tính của Jane Doe rồi.

Jack hỏi người gác cổng:

- Ông nói cô ta tên là gì nhỉ?

- Weaver, đó là tên cô ấy nói với tôi.

- Đây là người yêu của cô ta à?

- Muốn tôi nói thật không? Tôi chẳng biết gì hết! Những người thuê nhà muốn làm gì thì làm, tôi chỉ ở đây để quản lý thôi, không phải để săn sóc cái thế giới nhỏ này!

Jack lùi lại trong lúc lảm bảm mĩa mai:

- “Thế mà tôi đã từng mơ đến một tay gác cổng khó tính với đôi mắt cú vọ cơ đấy, hóa ra ở đây lại chỉ có một gã mù dẫn đường.”

Có tiếng gõ vào cánh cửa đang để ngỏ.

- Có ai không...

Thayer đi ra cửa:

- Tôi có thể giúp gì được anh?

Một thanh niên chừng ba mươi tuổi đeo kính, mặc chiếc áo có mũ in hình Siêu nhân nhún vai.

- Tôi nghe thấy tiếng động và từ “cảnh sát” nên qua đây xem thử.

- Anh là hàng xóm à?

- Ngay đối diện.

- Anh có biết cô gái thuê phòng 34 này không?

- Một chút.

Jack ra ngoài hành lang và đóng cánh cửa lại sau lưng để Annabel tiếp tục khám xét.

- Lần cuối cùng anh nhìn thấy cô ta là vào lúc nào?

- Sáng hôm qua.

Jack nhướn mày. Theo bác sĩ pháp y thì cô ta chết vào buổi sáng, nghĩa là người đàn ông này là một trong số những người cuối cùng nhìn thấy cô ta còn sống.

- Trong hoàn cảnh nào?

- Lúc đi làm, tôi là nhân viên cửa hàng photocopy trên phố Houston, tôi gặp cô ấy đúng lúc cô ấy cũng ra khỏi nhà.

- Hai người có nói chuyện không?

- À... không hẳn. Gần đây chúng tôi khá giữ khoảng cách.

- Tại sao?

Người hàng xóm luồn tay vào tóc, vẻ lúng túng.

- Là vì... tôi đã mời cô ấy ăn tối để làm quen và chúng tôi không cùng quan điểm.

- Anh muốn quen cô ta trên giường, Thayer mia mai.

- Sao cơ?

Viên thám tử thờ dài vì lại phải gặp một kẻ ngu ngốc rồi nói một cách đơn giản hơn:

- Anh muốn ngủ với cô ta!

- À, không, không phải vậy! Anh đừng nhầm lẫn, cô ấy dễ thương hết sức, đẹp đến mức số sàng, chỉ là vì cô ấy... không cho tôi đủ thời gian.

- Nghĩa là sao?

- Ừm... Tôi biết là cô ấy đóng phim khiêu dâm, một người bạn của tôi đã nhận ra cô ấy lúc chạm mặt nhau ở hành lang trong một tối đến nhà tôi chơi, cậu ta là quyền từ điển sống về phim đen! Cậu ta thuộc lòng tất cả các cô diễn viên và thậm chí cả kịch cỡ của mấy diễn viên nam! Cậu ta...

- Bỏ qua chương trình giáo dục của bạn anh đi, thế vấn đề với cô hàng xóm xinh đẹp của anh nằm ở chỗ nào?

Gã thanh niên hơi nhăn nhó rồi ném ánh mắt thất vọng về phía Thayer.

- Thì, anh ta tiếp tục, tôi đã mời cô ấy ăn tối để hiểu hơn về cô ấy, thế thôi rồi thậm chí chúng tôi còn chưa dùng đến món tráng miệng, cô ấy đã đề nghị tôi làm chuyện ấy trong toa lét nhà hàng. Chỉ thế thôi, để làm tôi sung sướng, thoải mái một chút thôi.

- Và rồi?

- Và chẳng gì cả, cô ấy khiến tôi sửng sốt và không biết phải trả lời thế nào. Và rồi, ngày hôm sau, lúc tôi sang bấm chuông cửa, cô ấy lạnh lùng như Ngài Băng¹ rồi đuổi tôi khỏi cửa ngay sau khi chào tôi. Từ lúc đó trở đi, cô ấy làm như không quen biết. Một cô gái hết sức kỳ lạ!

- Hãy thành thật đi, anh quanh với cô ta rồi, đúng không?

Gã thanh niên nuốt nước bọt đánh ực, nhìn chằm chằm vào Thayer, rồi bĩu môi.

- Không.

Jack không tin. Theo anh, mọi chuyện phải diễn ra thế này: Gã thanh niên bối rối trước sự trơ trẽn của cô hàng xóm xinh đẹp và cuối cùng cảm thấy phân khích. Tại sao lại từ chối một cơ hội dễ dàng đến thế? Hắn đã quan hệ với cô ta, chắc chắn là vậy. Đột nhiên, anh bỗng thấy nghi ngờ.

- Tên cô gái là gì nhỉ? Anh hỏi.

- Rubis.

- Rubis gì?

- Ừm... tôi không biết. Chỉ là Rubis thôi. Đó là nghệ danh của cô ấy.

Jack lắc đầu.

- Có phải chính anh đã gọi cú điện thoại đó không?

- Nghe này...

- Đúng rồi, là anh.

- Này, tôi không thích bị phiền phức đâu, được chứ? Chỉ là tôi xem tin tức và những lời miêu tả quá giống cô ấy hôm qua, lúc ra khỏi nhà thôi, tôi làm vậy chỉ để giúp đỡ, thế thôi!

Thayer giờ tay ra trước mặt anh ta.

- Anh đã làm rất đúng. Vì anh là nhân chứng nên tôi cần biết tên anh.

- Nhân chứng? Của cái gì? Có chuyện gì đó đã xảy ra với cô ấy phải không?

- Chúng tôi vẫn chưa biết. Tất cả những gì anh có thể nói với tôi về cô ta có thể giúp chúng tôi điều tra, bất cứ điều gì, đây là lúc anh nên nói ra mọi việc.

- Cô ấy bị mất tích à?

- Tôi nhắc lại lần nữa: Còn quá sớm để có thể chắc chắn về bất cứ điều gì, nhưng tôi cần sự giúp đỡ của anh để cuộc điều tra có thể tiến triển.

- Tôi chẳng biết gì về cô ấy cả, tôi đã nói với anh rồi: Tôi có gặp cô ấy một tối rồi sau đó chấm hết.

- Cô ta có bạn trai không?

- Tôi nghĩ là có. Chỉ có một gã, bề ngoài cao lớn, tóc nâu, vẻ ủ rũ, tới thăm cô ấy suốt. Họ thường xuyên cãi cọ.

- Có xô xát gì không?

- Tôi không nghĩ vậy, rất ồn ào, nhưng chưa bao giờ nghe thấy tiếng đánh đập hay đồ vỡ.

Jack ra hiệu cho anh ta chờ một chút rồi quay vào căn hộ.

Annabel đưa mắt hỏi anh.

- Tay hàng xóm ở đối diện, Jack trả lời. Anh vừa hỏi hần vài câu.

- Em tìm thấy cái này, Annabel nói trong lúc mở túi xách du lịch. Một gói mại dâm?

- Một diễn viên phim sex. Còn gì không?

- Không, sạch trơn, cô ta không có nhiều đồ đặc lắm. Nếu cô ta có đóng phim khiêu dâm, thì chắc cũng không phải là một ngôi sao vì chẳng có gì ở đây cả, cô ta có vẻ không một xu dính túi, tội nghiệp.

Jack với lấy chiếc khung ảnh rồi quay lại hành lang để chỉ cho gã thanh niên.

- Có phải anh ta không?

- Đúng vậy. Tôi thấy anh ta tới nhiều lần trong tuần. Này, tôi vừa nghĩ đến một chuyện: Lúc cô ấy mới tới đây, vào khoảng hơn năm rưỡi trước, cô ấy là một cô gái... nói thế nào nhỉ? Rạng rỡ ư? Tóm lại là vui vẻ, giống như trên bức ảnh này. Sau vài tháng, cô ấy tỏ ra hơi khép kín, thái độ cũng thay đổi. Từ một hai tháng trở lại đây, cô ấy trở nên ủ dột, nếu không muốn nói là suy sụp.

- Thấy không, anh cũng biết nhiều chuyện đấy chứ! Có nhiều người đến thăm cô ta không?

- Tôi không biết. Tôi đâu có theo dõi cô ấy. Ngoài gã tóc nâu cao lớn hay đến đây, tôi không thấy ai khác.

- Lần cuối cùng anh nhìn thấy anh ta là khi nào?

- Tôi không nhớ rõ lắm, tôi nghĩ khoảng hai tuần trước. Nhưng ban nãy có thể anh ta vừa ở đây, ngay trước khi anh đến.

Jack thẳng người lên, đột nhiên tập trung chú ý.

- Tôi nghe thấy có tiếng động trong phòng, người hàng xóm tiếp tục, sau khi nghe thông báo tìm người làm chứng trên ti vi, tôi cảm thấy lo lắng, tôi muốn biết liệu có phải cô ấy đã quay về nhà không, tôi sang gõ cửa, thậm chí mấy lần. Chẳng có ai trả lời, thế là tôi về nhà. Nhưng một hai phút sau gì đó, tôi nghe thấy tiếng chân người ở hành lang, có ai đó vừa ra khỏi nhà Rubis, tôi chắc chắn.

- Mãi đến giờ anh mới nói với tôi điều đó sao?

- Chính anh đã không nói gì với tôi cả! Cái trò “còn quá sớm để có thể chắc chắn về bất cứ điều gì” cũng dễ chơi thôi! Nếu cô ấy thực sự mất tích, thì cần phải nói thật, anh bạn ạ!

Jack nghĩ tốt hơn là lờ đi.

- Anh có kịp nhìn xem đó là ai không?
- Không, cửa nhà tôi không có lỗ quan sát. Tôi cũng không muốn bị phiền hà.
- Anh muốn tôi tin rằng anh thậm chí đã không ngó ra xem là ai?
- Tôi không nói vậy? Tôi không mở cửa ngay lúc đó. Tôi đã đợi một lúc để chắc gã đó đã đi xa rồi mới ngó đầu ra.
- Là một người đàn ông à?
- Người đó chạy vụt xuống cầu thang mà không hề bật đèn, nên tôi chẳng thấy gì. Chỉ thấy dáng người. Không phải là Rubis. Cao lớn, đầu vuông. Có thể là gã bạn trai. Chỉ có thế.
- Quần áo của anh ta thế nào?
- Không rõ. Chỗ đó tối, mà cũng chỉ có một giây. Chỉ là cảm giác vậy thôi. Rất tiếc.

Jack Thayer động viên.

- Còn hơn không có gì cả, cảm ơn...
- Nick.
- Cảm ơn Nick. Tôi sẽ cần đến họ tên đầy đủ của anh.
- Tốt thôi, còn một thứ tôi mới nghĩ đến: Anh cần xem phía sau cửa ra vào nhà cô ấy.
- Tại sao?
- Cứ xem đi, anh sẽ hiểu tôi muốn nói gì khi bảo cô ấy trở nên... kỳ lạ.
- OK, tôi sẽ xem. Làm sao anh biết có thứ gì ở đó?
- Cô ấy đã cho tôi xem, vào buổi tối mà tôi mời cô ấy đi nhà hàng. Cô ấy có vẻ rất tự hào về nó. Còn tôi lại cảm thấy ghê ghê.

Ghi chú:

1. Một nhân vật phản diện hư cấu trong bộ truyện tranh Người Dơi nổi tiếng của họa sĩ Bob Kane và nhà văn Bill Finger.

Sợ hãi khủng khiếp.

Tim đập thành thịch, máu sôi lên, hơi thở gấp gáp, tâm trí bị bóp nghẹt, thị trường thu hẹp lại sau mỗi lần chớp mắt. Đó là những gì Brady đã trải qua trong căn hộ ấy.

Anh suýt nữa thì bị nhìn thấy.

Ai đã gõ cửa? Điều đó không quan trọng, quan trọng là chưa ai nhìn thấy anh. Khi nghe thấy tiếng bước chân xa dần, một cơn rùng mình nhẹ nhõm xâm chiếm anh, anh chờ một vài giây trước khi lao hết tốc lực ra hành lang.

Anh không thể tiếp tục thế này được nữa, anh đang đánh liều với chính cuộc đời mình.

Trong một khoảnh khắc, anh vượt ve ý nghĩ dừng mọi chuyện lại và quên chúng đi.

Tàu điện ngầm lắc lư, rít lên kín kít theo nhịp cửa những tia lửa điện đang bắn tóe ra. Khiến người ta muốn ngủ.

Vậy nhưng anh vẫn chưa kết thúc mọi chuyện. Rubis vẫn chưa tiết lộ gì với anh về con người cô, ngoài việc cô đã từng là một cô gái thật rạng rỡ, trong một quãng đời đã lâu trước đây.

Dừng ngay cuộc đua chạy theo các dấu vết này lại, nó chẳng có nghĩa lý gì hết!

Khuôn mặt của Rubis... một chiếc mặt nạ da người bị luộc chín và những mẫu xương vỡ vụn khắp nơi.

Cô đã nghĩ gì vào lúc bóp cò? Hoài nghi? Hay giải thoát?

Cô chỉ đơn giản là quyết tâm. Chẳng có gì khác ngoài mong muốn mãnh liệt không thể cưỡng nổi là tự sát.

Làm sao cô có thể chắc chắn đến vậy? Và nếu những giọt nước mắt trước đó là do tuyệt vọng? Một lời kêu cứu. Và nếu Rubis chỉ cảm thấy bối rối và tuyệt vọng trước khi bóp cò? Lẽ ra chỉ cần một cử chỉ, có thể là một lời nói của anh cũng đủ để ngăn cô lại.

Mình chẳng biết nữa!

Anh cần môi và biết rằng sẽ chẳng bao giờ có câu trả lời cho tất cả những câu hỏi này. Còn về phần mình anh không thể chấm dứt những gì mình đang làm. Trước khi hiểu được mọi chuyện.

Bước tiếp theo sẽ là tìm hiểu sự nghiệp của cô gái. Tìm danh sách những phim cô đã tham gia, lần ra tiểu sử diễn viên khiêu dâm của cô nhờ vào Internet. Không có gì khó cho lắm.

Minh phải thận trọng hơn. Nếu bạn này bị phát hiện, chắc mình đã ở chỗ cảnh sát, bị rầy rà to rồi.

Lúc ra khỏi bến tàu điện ngầm tại Brooklyn Heights, anh tạt vào một ngân hàng của thành phố để lấy tờ khai đăng ký mở thẻ tín dụng, sau đó anh qua đường để xin tờ đăng ký làm thẻ bảo hiểm y tế. Lúc về đến nhà, anh kiểm tra để chắc rằng Annabel vẫn chưa về rồi điền hai tờ khai xin được dưới một cái tên giả: Kyle Lozenro. Sau đó anh giấu chúng vào giữa đồng đồ đạc và nhảy vào nhà tắm.

Anh cần phải tắm rửa trước khi đối diện với vợ. Thật kỳ diệu, nước nóng đã có tác dụng như anh mong muốn: Nó giải tỏa một phần áp lực và dệt nên một bức màn ngăn giữa câu chuyện đang ám ảnh anh và thực tại. Tại đây, trong căn hộ này, trong tổ ấm của hai vợ chồng, anh cảm thấy được bảo vệ khỏi bóng ma của Rubis.

Lúc lau người, anh mới phát hiện ra mình đã tắm dưới vòi nước phun mạnh tới gần bốn mươi phút.

Annabel về sớm, với một chiếc túi trên tay.

- Chào anh yêu, em đã mua xúp để mình ăn cho ấm người!

Cô bước đến hôn anh và anh ôm ghì lấy cô. Anh vốn không nghĩ sự có mặt của Annabel lại khiến mình cảm thấy dễ chịu đến thế. Anh đã nhâm khi sợ phải gặp lại cô. Nếu như cả đến vợ cũng không thể an ủi được anh thì anh còn chờ đợi gì ở thế giới này nữa?

Annabel thay một chiếc quần đũng rộng kèm áo ni có mũ, sau đó họ cùng ăn tối.

- Hôm nay thế nào anh? Cô hỏi trong lúc rót sữa vào hai chiếc cốc to.

- Chẳng có gì đặc biệt.

- Anh đã sửa xong bài cho tờ National chưa?

- Anh làm việc đến tận khuya hôm qua, Brady nói dối.

Anh ghét phải lừa dối vợ.

- Em đang theo một vụ mới, với Jack.

Sung sướng vì được chuyển chủ đề, Brady ngay lập tức tiếp lời nhiệt tình và hiếu kỳ hơn thường lệ:

- Anh hy vọng vụ này có cơ may giải quyết được! Không giống như vụ ở cửa hàng bách hóa...

- Đúng thế! Nhưng vẫn chưa xong. Bọn em tìm thấy xác một phụ nữ, đầu bị phá nát bằng một viên đạn. Em nghĩ đó là một vụ tự tử, Jack thì lại cho là một vụ giết người.

Miếng xúp tắc lại trong họng Brady. Anh nhìn Annabel chăm chăm.

- Có ý tưởng nào về động cơ của cô ta chưa? Tại sao cô ta lại làm như vậy? Anh hỏi, vừa quan tâm vừa sợ hãi.

- Chưa. Cái xác vừa mới được tìm thấy trưa hôm qua thôi mà.

Brady chống khuỷu tay lên bàn, hai bàn tay anh vã mồ hôi.

- Là ở đâu trong địa bàn của em?

- Bình thường thì vụ này thuộc thẩm quyền của đồn 84, nhưng họ đang bị quá tải nên bọn em đến làm thay. Em đã nhận cuộc điều tra, vụ việc xảy ra ngay phía dưới khu nhà mình, tại Fulton Terminal.

Brady đánh rơi chiếc thìa khiến nó đập vào bát, làm xúp bắn ra bàn.

- Ôi! Annabel thốt lên. Xin lỗi, em không nghĩ là chuyện đó khiến anh giật mình! Nhưng anh có thể yên tâm, đó không phải là một cô gái ở cùng khu nhà mình đâu.

- Anh... Anh thực sự bối rối, Brady lên tiếng trong lúc đứng dậy tìm giẻ lau.

- Lúc nghe nói đến tên địa điểm xảy ra vụ việc, em đã yêu cầu được theo vụ này, em là người thích hợp nhất vì em biết rõ khu này, người dân và những thói quen.

Brady miết giẻ lau hòng giấu việc mình đang run.

- Điều gì khiến Jack cho rằng đây là một vụ giết người? Anh hỏi trong lúc cố gồng mình tránh để lộ cảm xúc thật.

- Bản thân vụ việc thì chưa có gì, mới chỉ là chắp ghép các tình tiết thôi. Cô gái tự bắn vào mặt mình, phụ nữ hầu như chẳng bao giờ làm vậy, thường thì họ nhắm vào ngực.

Brady ngồi xuống. Không có gì phải nghi ngờ, Rubis đã giở súng vào cằm, nhắm lên bộ não. Cô không chỉ muốn đối diện với cái chết, mà còn muốn hủy hoại cả gương mặt; muốn nó biến mất theo cách dữ dội nhất. Cô không chỉ muốn tự tử, mà còn muốn không ai có thể nhận ra mình được nữa. Biến mất khỏi xã hội này bằng mọi cách, đến mức thậm chí chối bỏ cả sự tồn tại của chính mình.

- Giá như anh nhìn thấy căn hộ của cô ta! Annabel tiếp tục. Chẳng có chút sự sống nào, buồn tẻ, thấy mà tội.

Sau một giây hoảng loạn với ý nghĩ Annabel có thể đã biết chuyện và đang tìm cách gài bẫy anh, Brady nhanh chóng trấn tĩnh trở lại. Cô ấy không thể biết mình đã ở đó! Chẳng ai nhìn thấy mình hết!

- Jack nhìn đâu chẳng thấy tội ác, phải không? Brady bóng gió, vẻ tỉnh bơ, để lảng sang chuyện khác.

Anh sợ Annabel sẽ nhận ra lớp áo trên ngực anh đang phập phồng bất thường: Tim anh đang đập điên cuồng, hơi thở gấp gáp.

- Jack là vậy. Em tin tưởng anh ấy, đôi khi anh ấy có những phút xuất thần như thiên tài.

- Hai người đã xác định được danh tính cô gái chưa?

- Có lẽ là rồi.

- Và em... em đã đến nhà cô ta rồi hả?

- Vừa lúc này. Sau khi đến đó, em càng cảm thấy không nên để lọt lưới bất cứ điều gì. Anh cũng thấy vậy, một cô gái tội nghiệp, và em không muốn điều tra qua quýt chỉ vì mọi thứ đều cho thấy rằng đây là một vụ tự tử. Em muốn chắc chắn về điều đó.

Hai cẳng tay Brady nổi da gà và anh phải đứng dậy lần nữa.

- Anh đi lấy cái áo len, lạnh quá. (Anh nói to từ trong phòng ngủ.) Hai người đã tìm được chứng cứ để khẳng định chắc chắn một trong hai giả thiết chưa?

- Chưa, ngoài việc cô ta làm diễn viên phim sex. Cả ngày phải để cho đám ngựa giống không quen biết trèo lên người, cũng dễ hiểu nếu ta muốn tự tử.

Brady quay lại bàn và ngồi xuống. Anh không còn thấy đói chút nào nữa. Anh cố ăn nốt bát xúp để khỏi bị nghi ngờ.

- Người ta có thể làm diễn viên phim đen mà vẫn vui vẻ, không phải sao?

- Ồ, anh tin thế à?

Anh nhún vai.

- Thật lòng thì anh cũng chẳng biết, anh chỉ hy vọng đám diễn viên phim sex không phải ai cũng giống cô này.

- Dù sao thì mọi việc vẫn có vẻ gì đó kỳ lạ. Anh có biết bọn em đã phát hiện ra cái gì đằng sau cánh cửa ra vào nhà cô ta không?

Brady đang cố hình dung lại cánh cửa đó. Anh nhớ có một chiếc áo khoác len và một áo mưa được treo trên móc đằng sau.

- Dưới đồng quần áo, Annabel tiếp tục, cô ta đã vẽ một biểu tượng rất khó hiểu, một kiểu ngôi sao năm cánh!

Brady đã không biết điều đó. Anh không hề vén đồng áo lên xem.

- Gì cơ, một biểu tượng của quý Sa tăng à?

- Kiểu như vậy. Em đã vẽ lại, ngày mai em sẽ đến hỏi bà.

Brady gật đầu đồng tình. Mae Zappe. Một bà lão kỳ quặc theo tín ngưỡng Vô đư. Anh luôn tránh mặt bà, không bao giờ thấy thoải mái khi bà hiện diện, bà luôn nhìn anh với ánh mắt dò xét chẳng nể nang. Anh có thích diễn kịch trong cuộc sống thường ngày cũng vô ích, Mae mới thực sự là chuyên nghiệp.

- Nếu em cần, anh có thể phô tô một bản và hỏi họ em, anh đề nghị, anh có vài người bạn, họ...

- Cảm ơn anh, anh yêu, nhưng em không muốn để cuộc sống của chúng ta dính vào chuyện này.

Brady siết chặt hai tay dưới gầm bàn, cơn buồn nôn dâng lên đến tận họng.

Không muốn để cuộc sống của chúng ta dính vào chuyện này!

Lần này thì không được rồi.

Brady đã phải mất hàng giờ mới ngủ được, vậy mà sáng hôm sau, anh lại dậy rất sớm. Anh trở dậy rất tỉnh táo, cứ như thể ngủ trong lúc thức vậy.

Ban đầu anh suy sụp khi biết vợ mình điều tra vụ này.

Trong số hàng chục thám tử tại phía Bắc Brooklyn, nhất định phải là cô ấy!

Trước khi nhớ ra rằng chính Annabel đã yêu cầu được theo vụ này. Vì nó xảy ra gần căn hộ của họ.

Hóa ra không phải là do tình cờ.

Mình không tin vào định mệnh, vào tất cả những điều vớ vẩn này! Tại sao mình lại phải rối trí lên như thế? Vì mọi chuyện xảy ra đều là do nhân quả ư? Anh bị chính vợ mình truy bắt chỉ vì đã xử sự tồi ư! Thật nực cười...

Và rồi nỗi thất vọng dần biến thành động lực.

Anh không thể để Annabel nhanh hơn mình được. Ngược lại anh phải biết nhiều hơn cô, biết trước cô, để có thể kiểm soát được lối thoát cho tất cả những việc này. Biết để có thể hành động.

Anh không được phép lãng phí dù chỉ một phút.

Khi Annabel vừa bước ra khỏi nhà tắm, anh đã ăn mặc chỉnh tề, áo vest vắt trên vai.

- Anh vừa có một ý tưởng, anh qua xưởng để nghiên cứu nó đây!
- Sớm thế à? Chuẩn bị một phóng sự mới hả anh?
- Cũng có thể.
- Được thôi. Hẹn gặp tối nay nhé...

Brady nhanh chóng hôn vợ rồi vội vã xuống phố. Trời vẫn còn tối. Anh cài cúc chiếc áo vest da lót nỉ lên cao hơn, cầm thật vào trong cổ áo để tránh cái lạnh cắt da cắt thịt.

Anh đi rất nhanh và chỉ một lát sau đã đến được trung tâm thành phố, rồi từ đó đi về phía đại lộ Flatbush. Xe cộ đã bắt đầu nhộn nhịp đổ dồn về hướng cầu Manhattan ở đầu đường. Một luồng gió lạnh như băng thổi ào qua con phố rộng, rít lên giữa các mặt tiền nhà. Sau hai mươi phút đi bộ, anh không còn cảm thấy tai mình đâu nữa.

Anh biết một sex-shop ngay gần đây, một trong những cửa hàng hiếm hoi tại thành phố này sống sót được qua những năm 1990 và trước ma lực của Internet.

Liệu sớm thế này họ đã mở cửa chưa? Rất ít khả năng... Kệ thôi dù sao thì đi cả quãng đường dài thế này cũng không phải là vô ích, ít nhất cũng để chắc rằng cửa hàng đó vẫn còn tồn tại.

Brady mất tới mười lăm phút lòng vòng quanh Times Plaza mới tìm ra được cửa hàng. Không chỉ vẫn tồn tại, cửa hàng thậm chí còn được mở rộng hơn, thành hẳn một tiệm bách hóa, nơi người ta có thể tìm thấy những thứ ít nhiều liên quan đến sex.

Ánh đèn nê ông đủ mọi màu sắc không ngừng nhấp nháy, giống như những ảo ảnh đầy khiêu khích.

Brady vừa bước vào một hang động nơi phảng phất thứ mùi lạ lùng, pha trộn giữa mùi thuốc tẩy, mùi nhựa mới và mồ hôi. Ba khu vực hàng hóa khác nhau được trưng bày trong cùng một không gian rộng: Đầu tiên là băng video và DVD, kế đó là phụ kiện và đồ lót, và cuối cùng là một xê ri các ca bin peep-show¹. Brady quan tâm tới khu vực băng đĩa. Có tới hàng trăm sản phẩm.

Hàng nghìn, anh tự đánh chính. Anh đã chủ quan không tìm hiểu trước khi đến đây.

Brady bước về phía một người đàn ông có bộ râu được cạo vụng về, vẻ mặt râu rĩ, đang đọc một cuốn tạp chí ô tô sau quầy hàng.

- Xin chào, tôi hơi ngạc nhiên khi mới giờ này cửa hàng đã mở cửa!

- Là bởi vì chúng tôi không bao giờ đóng cửa. Có những gã chỉ cứng lên từ năm đến tám giờ sáng, không nên bỏ quên mấy gã đó, người bán hàng nói trong lúc mắt vẫn dán vào mấy trang tạp chí.

Bị bất ngờ, Brady phải mất tới mấy giây sau mới có thể tiếp tục:

- Tôi hơi bị ngợp trong dòng phim của cửa hàng, tôi... tôi không nghĩ là nó lại nhiều đến thế.

- Phải có đủ thứ cho đủ mọi nhu cầu. Được xếp theo loại đấy, chỉ cần đọc biển tên là đủ.

Những biển tên màu xanh dương và vàng nối tiếp nhau, trông giống hệt như bảng phân loại các phim bom tấn, chỉ khác là ở đây các thể loại như “LÃNG MẠN” hay “HÀNH ĐỘNG” được thay bằng “ĐƯỜNG HẬU MÔN”, “ĐỒNG TÍNH NỮ”, “LATINH”, vân vân...

Trước người bán hàng chẳng mấy nhiệt tình, Brady thử thăm dò lần nữa.

- Anh chỉ phụ trách thanh toán tiền hay tôi còn có thể nhờ đến sự giúp đỡ của anh? Kiểu như một câu hỏi tế nhị về phim sex...

Lần này, người đàn ông ngừng đọc và ngược lên quan sát Brady.

- Có hai loại người làm việc ở đây, ông ta giải thích, một loại coi phim sex là thứ vớ vẩn, chỉ như một loại thức ăn, và loại lòn lại coi đó là nghệ thuật. Tôi giống với một gã coi phim sex thứ vớ vẩn ư?

Không dám nói ra suy nghĩ thật của mình, Brady chỉ trề môi.

- Tôi muốn tìm tất cả các bộ phim có mặt một nữ diễn viên, anh có thể giúp chứ?

- Này, tôi không phải là loại công cụ tìm kiếm chết tiệt kiểu như Internet đâu nhé! Anh tưởng tượng xem, chỉ riêng ở Mỹ, mỗi năm đã có tới hơn mười nghìn bộ phim khiêu dâm mới được sản xuất đấy.

- OK, tôi hiểu.

Brady quay sang đối diện với hàng dãy băng đĩa có bìa nhãn bên ngoài.

- Cô ta tên gì? người bán hàng hỏi.

- Rubis, đó là tất cả những gì tôi biết.

Tay bán hàng cười khẩy.

- Thế thì dễ hơn rồi đấy.

- Tại sao? Cô ta nổi tiếng ư?

Người đàn ông nhắc tám ván của quầy hàng lên rồi bước ra bên cạnh Brady, giữa những dãy kệ.

- Không phải là một ngôi sao, nhưng những bộ phim mới lạ đây nhất của cô ta giúp cô ta rất được đề ý.

- Thế à? Tại sao?

Người đàn ông cười, để lộ ra những chiếc răng đã ngả vàng, mắt sáng lên.

- Anh biết phim khiêu dâm gonzo là gì không?

- Không.

- Những bộ phim bản thủ, với những thứ tởm lợm, kiểu như đá lên mặt nhau, hay uống một lúc tinh trùng của tận hai mươi gã.

- Có người thích mấy thứ đó hả?

Tay bán hàng cười khùng khục, ngạc nhiên trước câu hỏi.

- Đây là kiểu phim bán chạy nhất vào những năm 1990. Vậy nên có thể nói là có nhiều người thích. Tuy nhiên, đây không phải là thứ mà người ta có thể bàn tán với nhau ở văn phòng.

- Rubis đóng phim gonzo ư?

Tay bán hàng rẽ vào một lối đi rồi ngồi xuống để tìm một đĩa DVD phía dưới cùng, gần như khuất hẳn tầm nhìn. Ông ta chìa nó ra trước mặt Brady. Bìa đĩa phía bên ngoài được in bằng máy in cá nhân với chất lượng kém, chứng tỏ bộ phim đã được sản xuất thủ công.

- Anh tuân cho tôi một bản sao à?

- Là một hãng nhỏ lẻ đã làm, nhưng đừng lo, hình ảnh chất lượng cao đấy!

- Rubis còn đóng loại phim nào khác không? Tất cả đều là gonzo ư?

Tay bán hàng lúc này đang quay trở lại chỗ ngồi, dừng lại và nhìn chăm chăm vào Brady.

- Đúng vậy, nhưng những bộ mới đây nhất đã vượt ra khỏi thể loại này. Quả thực, cần phải tìm ra một từ mới để chỉ nó, vì nói thật, so với thứ mà anh đang cầm trên tay thì mấy bộ gonzo khác nhẹ nhàng tới mức tôi có thể tuân cho thằng con tám tuổi của tôi xem.

Ghi chú:

1. Một kiểu phòng chiếu phim cá nhân. Nơi khán giả có thể xem trình diễn thoát y qua một lỗ hồng.